

LUIZ GLIK

AVERNO

Preveo s engleskog:

Alen Bešić

KONTRAST

Beograd, 2023

Noi

*Averno. Antičko ime Avernus.
Malo kratersko jezero, petnaestak
kilometara zapadno od Napulja,
u Italiji; stari Rimljani su ga
smatrali ulazom u podzemni svet.*

NOĆNE SEOBE

(The Night Migrations)

Evo trenutka u kom ponovo vidiš
crvene bobice jarebice
i na tamnom nebu
noćne seobe ptica.

Ožalosti me pomisao
da ih mrtvi neće videti –
te stvari na koje računamo,
one nestaju.

U čemu će duša onda utehu naći?
Govorim sebi da joj možda više neće
ni trebati ta zadovoljstva;
možda je naprosto dovoljno ne biti,
ma koliko teško to bilo zamisliti.

I

OKTOBAR

(October)

1.

Da li je opet zima, da li je opet hladno,
nije li se Frenk upravo okliznuo na ledu,
nije li se oporavio, nije li prolećno seme posejano

nije li se noć okončala,
nije li istopljeni led
preplavio uske slivnike

nije li moje telo
spaseno, nije li bilo bezbedno

nije li ostao ožiljak, nevidljiv
preko rane

strah i hladnoća,
nisu li se upravo okončali, bašta iza kuće
nije li preorana i zasađena –

sećam se kakvom se činila zemlja, crvena i tvrda,
u krutim brazdama, nije li seme posejano,
nisu li loze uspuzale uz južni zid

ne čujem ti glas
od zavijanja vetra što huji ponad golog tla

više me nije briga
kako zvuči

kad sam utihnula, kad mi se prvi put učinilo
da je besmisleno opisivati taj zvuk

jer to kako zvuči ne može da promeni njegovu suštinu –

nije li se noć okončala, nije li zemlja
bila bezbedna kad je zasejana

nismo li seme posejali,
nismo li bili potrebni zemlji,

loze, jesu li posečene?

2.

Jedno za drugim leto se završava,
melem nakon silovitosti:
ništa mi ne vredi da si
dobar prema meni sada;
silovitost me je promenila.

Svitanje. Brežuljci blistaju
okerom i vatrom, čak i polja blistaju.
Znam šta vidim; sunce koje bi moglo biti
i avgustovsko, vraća
sve što je oduzeto –

Čuješ li ovaj glas? To je glas mojih misli;
ne možeš mi sada dotaći telo.

Promenilo se nekad, otvrdnulo,
ne traži da ponovo reaguje.

Dan nalik letnjem.
Izuzetno miran. Duge senke javorâ
bezmalo slezove boje na pošljunčanim stazama.
A uveče, toplota. Noć nalik letnjoj.

Ne pomaže mi; silovitost me je promenila.
Telo mi se ohladilo kao ogolela polja;
samo mi je um prisutan, oprezan i obazriv,
s osećajem da ga neko iskušava.

I opet, sunce izlazi kao što je izlazilo leti;
izdašnost, melem nakon silovitosti.
Melem nakon što se lišće promenilo, nakon što su polja
požnjevena i preorana.

Kažeš li mi da je ovo budućnost,
neću ti verovati.
Kažeš li mi da živim,
neću ti verovati.

3.

Pao je sneg. Sećam se
muzike s otvorenog prozora.

Dođi k meni, rekao je svet.
Ne znači da je

izgovarao stvarne rečenice
već da sam tako doživljavala lepotu.

Osvit. Vlažna opna
preko svega živog. Barice hladnog svetla
obrazovale su se u jarcima.

Stajala sam
na vratima,
koliko god to sad izgledalo smešno.

Ono što su drugi nalazili u umetnosti,
ja sam nalazila u prirodi. Ono što se drugi nalazili
u ljudskoj ljubavi, ja sam nalazila u prirodi.
Vrlo jednostavno. Ali tamo se nije čuo nikakav glas.

Okončala se zima. Iz otkravljene zemlje
izbijalo je mestimično zelenilo.

Dođi k meni, rekao je svet. Stajala sam
u vunenom kaputu pred nekakvim blistavim portalom –
najzad mogu reći
davno; to mi pričinjava veliko zadovoljstvo. Lepota

isceliteljka, učiteljica –

smrt ne može da mi naudi
više nego što si mi ti naudio,
živote moj voljeni.